

Misjonijutustused

**Põhja-Aasia-Vaikse
Ookeani Divisjon**

**Oktoober November Detsember
2008**

Originaali tiitel:
Mission
Quarter 4 2008

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2008

MISJONIJUTUSTUSED

IV kvartal 2008

Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon

Sel kvartalil on keskmis Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon, mis hõlmab Hiina, Jaapani, Mongoolia, Põhja- ja Lõuna-Korea ning Taiwani. Piirkonnas elab üle 1,5 miljardi inimese, adventiste on peaaegu 563 000. See teeb ligikaudu ühe adventisti iga 2700 elaniku kohta. Igal käsitletaval riigil on oma ainulaadsed probleemid.

Ülesanded:

Jaapan on kaasaegne, ilmalik ühiskond. Rohkem kui 80 protsenti elanikkonnast ei tunnista ühtegi religiooni.

Ainult umbes 1,5 protsenti nimetavad end kristlasteks ning adventiste on umbes 15 000. Suhtega üks adventist iga 8 460 elaniku kohta on Jaapan tagapool ainult Põhja-Koreast, mis on Põhja-Aasia kõige vähem evangeliseeritud riik.

Kuid kogudus kasvab Jaapanis just mittejaapanlaste hulgas. Kogudusi on rajatud 450 000 Brasiiliast ja Peruust pärineva etnilise jaapanlase hulka, kes räägivad portugali või

hispaania keelt. Samuti kasvavad jõudsalt kaks korea kogudust ja mitmed inglise keelt kõnelevad kogudused.

Ent Jaapani suurima etnilise vähemuseni, mandariini keelt kõnelevate inimesteni pole põhimõtteliselt jõutudki. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetab esimese hiinakeelse adventkoguduse rajamist Tokiosse Jaapanis.

Mongoolias on noor, umbes 1200 liikmega adventkogudus. Üks viiendik neist on kolledžitudengid, kes on kolinud pealinna Ulaanbaatarisse õppima. Enamik peatuvad pereliikmete või sõprade juures või otsivad muid odavaid võimalusi õppimise ajal elamiseks. Enamik näevad vaeva elamiskulude tasumisega või elavad väga kehvades elamistingimustes. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetab adventühiselu rajamist, kus õppurid saavad õppimise ajal elada. Nad kasvavad võimalikult ja õpivad juhtimisoskusi, mis aitavad neil saada tulevasteks kogudusejuhtideks.

Mandariini keelt räägib umbes miljard inimest Hiinas ja üle kogu maailma, kuid siiski on selle sihtrühma jaoks suhteliselt vähe materjale. Hiina uniooni misjoniosakond on võtnud endale tohutu suure ülesande tõlkida valitud olemasolevaid telesaateid ja valmistada ette uusi programme spetsiaalselt hiina keele kõnelejatele. Nad on rentinud saateaga satelliittelevisioonis, alustanud programmide tõlkimise ja tootmisega ning töötavad välja veebilehte, kus oleks saated 24 tundi ööpäevas kättesaadavad. Osa meie kolme-

teistkümnesta hingamispäeva annetustest aitab rahastada püüdlusi viia Jumala armastus hiina keelt rääkivate inimesteni.

Ühe annetuse jaoks on palju ülesandeid, kuid Jumala õnnistuste abil saame koguduseliikmetena sel kvartalil kinnitada neid, kes teevad suuri asju Kristuse jaoks Põhja-Aasias.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnesta hingamispäeva annetuste projektid on

- hiinakeelse koguduse rajamine Tokio kesklinna Jaapanis,
- adventüliõpilastele ühiselamu ehitamine Ulaanbaataris Mongoolias ja
- Taiwani hiinakeelsete televisiooni- ja internetisaadete rahastamine.

4. oktoober 2008
Mongoolia

Sana

Sana kutsumus

Sainbileg

Sana ajas end põrandalt üles. Ta tundis end uimasena ja pea tuikas kohas, kuhu mees oli teda löönud. Teler, mida mees kasutas naise karjete lämmitamiseks peksu ajal, lärmas ikka veel. Meest polnud siin; ta oli läinud end kuhugi purju jooma.

Sana imestas, kuidas tema elu küll sellise pöörde oli võtnud. Ta oli arst, kel oli hea meel elada Mongoolia maa-kohas, kus tema abikaasa töötas. Nende kaks tüdart olid seal sündinud ja ta oli eluga rahul.

Aga kui mees hakkas jooma, võttis elu sünge pöörde. Ta muutus armukadedaks naise iga liigutuse suhtes ja sage-li keelas tal kodust lahkuda ega lubanud isegi tööle. Siis

algasid tülid ja peksmine. Naine pidi kodust eemale saama, muidu oleks mees ta tapnud. Naine andis sisse lahtuspaberid ja põgenes teise piirkonda, kus ta sai tööd piirkonnarstina. Tema kassin palk elatas neid vaevu ning teda vaevasid pidevad peavalud.

Ühel päeval tööl olles sai Sana ajurabanduse. Ta ärkas haiglas; tema parem külg oli halvatud ja ta ei saanud rääkida. Sugulased võtsid ta tütreid enda juurde, sel ajal kui ta ise püüdis jõudu koguda.

Ühel päeval kuulis ta linnas peetavatest evangeelsetest koosolekutest. Ta palus, et pastor teda külastaks. Tal oli veel raske rääkida ning ta püüdis läbi raskuste oma loo jutustada. Pastor palvetas tema eest ja palus teistel koguduseliikmetel teda külastada. Üks teismeline neiu, kes teda külastas, masseeris tema nõrka vasakut kätt ja julgustas teda mitte meelt heitma. „Sul on särav tulevik,“ ütles ta Sanale. Aja jooksul leidis Sana ustavate koguduseliikmete armastuse kaudu Jeesuses oma Päästja.

Sana oli kasutanud ratastooli, kuid kaaskoguduseliikmete abi ja julgustusega õppis ta keppiga kõndima. Siis kuulis ta taastusravi programmist pealinnas ja läks sinna ravile, et tugevdada oma nõrgaks jäänud lihaseid ja õppida uusi oskusi. Esimest korda üle aastate tundis Sana end tõeliselt õnnelikuna, sest tal oli lootust.

Sana soovis õpetada teistele tervisliku eluviisi põhimõtteid, mida ta ise õppis. Ta rääkis oma mõttest pastoriga ja palvetas oma unistuse pärast. Ta tundis kindlalt, et Jumal

juhib teda uue teenistustöö juurde, milleks on lootuse jagamine puuetega inimestele. Pastor ja mitmed koguduse tööliised julgustasid teda oma unistuse poole püüdlema. Nad pakkusid ideid ja lootust.

2007. aastal pöördus Sana tagasi oma kodukülla, et avada taastusravikeskus. Ta tegi kohalikus televisioonis reklaami ja peagi hakkas ta saama potentsiaalsete klientide kõnesid. Selle haigla juhataja, kus ta varem oli töötanud, pakkus talle nelja ruumi kliiniku jaoks. Sana oli rõõmus, nähes, kuidas Jumal töötas.

Sana kasutab lihtsaid meetodeid nagu massaaž ja harjutused, et puuetega inimesed saaksid jõu tagasi. Ta õpetab neile, kuidas masseerida nõrku lihaseid ja annab harjutused lihaste edasiseks tugevdamiseks. Ta julgustab neid südamest naerma, et tugevdada kopse, ning soovitab neil peegli ees teha nägusid, et tugevdada rabanduse tõttu kahjustatud lihaseid.

Kuid mis kõige olulisem – ta õpetab neid toime tulema depressiooniga, mis kaasneb puudega. Ta õpetab kliente annetatud arvutil mängima, teades, et nad kasutavad lihaseid, mis vajavad tugevdamist.

Sana ei keskendu üksnes füüsilisele. Ta julgustab oma kliente Jumalat usaldama ning pakub neile raamatuid ja brošüüre Jumalast. Ta kutsub neid linna väikesesse adventkogudusse jumalateenistustele. Kogudus saab kokku korteris, kuhu tuleb trepist üles minna, nii et koguduseliikmed aitavad neid, kes ise ei saa trepist käia. Seni on Sana teenis-

tustöö tulemusel tulnud kogudusse ligi 20 inimest. Mõned on kliendid, teised on sugulased, kes on näinud, kui suurt kasu saavad nende omaksed Sana tööst.

Väike korter, kus Sana linna kogudus koos käib, on rahvast täis ning neil on vaja leida kooskäimiseks suurem koht. Kuid Sana toob ikka inimesi, kes on näinud, millise muutuse toob tema armastus ja usk nende ellu.

Sana ei võta tehtud töö eest raha. Ta elab oma väiksest riiklikust pensionist. Tema abi, medõde, annab samuti vabatahtlikuna oma aja ja oskused taastusravikeskuse abistamiseks.

Kui Sana sai ajurabanduse, tundis ta alguses kibedust ja lootusetust. Kuid nüüd ta mõistab, et Jumal kasutab tema puudujääke oma nimele au toomiseks.

Teie misjoniannetused aitavad Mongoolia kogudusel kasvada. Aitäh teile.

Elu Mongoolias

- Mongoolia on maismaaga ümbritsetud riik, mis on surutud Hiina ja Venemaa vahele. Umbes 40 protsenti riigi 2,5-miljonilisest elanikkonnast elab pealinnas Ulaanbaataris, mis on maailma kõige külmem pealinn, kus keskmine temperatuur on 1 °C.

- 1992. aastal ristiti esimene pöördunu seitsmenda päeva adventkogudusse. Praegu, 16 aastat hiljem, on Mongoolias rohkem kui 1200 koguduseliiget 23 koguduses ja kogudusegrupis. Enamik Mongoolia adventiste on nooremad kui 35 aastat.

11. oktoober 2008
Mongoolia

Tsoimontuya Nergui

Soojemasse kohta

Tsoimontuya Nergui

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noorel naisterahval ette kanda.]

Mina olen Tsoogi. Olen adventtudeng väikesest Mongoolia linnast. Kui tulin Mongoolia pealinna Ulaanbaatarisse ülikooli õppima, ei tahtnud ma elada ühiselamus, kus mitteusklike mõju on tugev. Seepärast otsisin üurituba, kuid leidsin, et isegi väiksed toad olid väga kallid. Ma ei teadnud, mida teha.

Rääkisin koguduse pastorile, et otsin odavat elamiskohta, kus õppimise ajal peatuda. Ta pakkus, et võin kasutada kiriku lähedal asuvat onni, kuni leian midagi muud. Ta hoiatas mind, et seal läheb talvel väga külmaks, kuid ta

ütles, et võin seal tasuta elada. Võtsin tema pakkumise vastu ja lootsin, et leian enne Mongoolia kibekülma talve algust midagi paremat.

Siis kohtusin kahe adventtüdrukuga oma kodulinnast, kes otsisid elukohta, ning kutsusin nad enda juurde väikesesse savitellistest onni. Alguses oli kõik hästi. Meil oli valgustus ja väike pliit, mida saime kasutada ruumi kütmiseks ja toidu valmistamiseks. Ja mis kõige parem – see oli tasuta.

Aga kui algas külm talv, kulutasime palju raha puude ja söe ostmiseks, et ruumi kütta. Tegime igal õhtul tuld, kuid see kustus enne hommikut ja me ärkasime külmetades. Mongoolias võivad temperatuurid langeda alla -40 kraadi! Me magasime pealisriietes, kuid ikkagi oli raske üles tulla, kui oli nii külm.

Olemasoleva rahaga hoolikalt ümber käies suutsime osta kütmiseks puud ja sütt. Koguduseliikmed tõid sageli meile veidi toitu või pisut puid või sütt. Me olime selle eest väga tänulikud. Me olime rõõmsad, et olime koos ja jagasime piskut, mis meil oli. Kuid me palvetasime soojema elukoha pärast.

Siis soovitas keegi kirjutada evangelistile, kes meid ristas. Võib-olla saab ta meid aidata. Me kirjutasime talle ja rääkisime oma olukorrast. Ühel päeval tuli kogudusejuht meie ukse taha. Ta leidis meid jopedes ja tekkidesse mähitud. Ta tõi meile veidi süüa ja häid uudiseid. Evangelist aitab meil maksta väikese korteri üüri.

Hakkasime otsima tuba, mis oleks piisavalt suur meile kolmele, kuid kõik, mille leidsime, olid kas liiga kallid või

koolidest liiga kaugel. Evangelist soovitas meil toa asemel korterit otsida. Me olime liigutatud.

Leidsime kahetoalise korteri, mis asus meie koolide lähedal. See oli suur ja möbleeritud. See oli nagu paradiis ning evangelisti abiga suutsime selle eest üüri maksta. Jõulude ajal kolisime rõõmsalt korterisse.

Lõpuks ometi olime jälle soojas! Võisime magada pidžaamades, mitte jopedes. Ja mis kõige parem, me võisime jääda kokku ning toetada üksteist usus ja palvetada, kartmata, et uskmatud toakaaslased või korteriperemehed meid tülitavad.

Jumal vastas meie palvetele väga mitmel moel. Raskel ajal sõltusime oma vajadustega täielikult Jumalast ja meie usk kasvas. Siis õnnistas Jumal meid toreda elamispinna-ga, kui valmistusime Tema teenimiseks.

Minu vanemad ei ole usklikud, aga kui nad nägid, kuidas Jumal meid õnnistas ja kuidas teised koguduseliikmed meid aitasid, siis nad ei kaevanud enam, et Jumala teenimine on aja raiskamine. Paljud meie linnas kuulsid, kuidas Jumal vastas meie palvetele ja on nüüd valmis samuti Jumalast rohkem kuulma.

Paljude tudengite suurim probleem on õpingute ajaks elamispinna leidmine. Toad ja korterid on kallid ning kristlastel on raske elada ülikooli ühiselamutes koos selliste inimestega, kes hävitaksid usu.

Sellepärast olen väga rõõmus, et meie kogudus kavatses ehitada ühiselamu noortele adventistidele, kes tulevad linna õppima. Ühiselamu pakub kohta elamiseks ja osadu-

seks õppimise ajal. Kogudus korraldab seminare, et kinnitada usku, kui me valmistume Jumalat teenima. Aitäh, et aitate Mongoolia noori selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusega.

Misjoniteated

- Mongoolia kogudus on noor. Esimesed adventistid ristiti kõigest veidi üle 15 aasta tagasi. Neid teenivad kuus pastorit ja umbes 40 vabatahtlikku misjonäri. Nad käivad koos kodudes ja üürisaalides ning vähestes kirikuhoonetes.

- Noored lahkuvad küladest, et õppida pealinna ülikoolides. Majutus on väga kallis ja eluaset on raske leida. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetab ühiselamu rajamist umbes 250-le kolledžiealisele adventüliõpilasele.

- Ühiselamu pakub Mongoolia noore koguduse järgmise põlvkonna juhtidele juhtimiskoolitust ja majutust.

*Tsolmontuya Nergui jätkab õpinguid
Ulaanbaataris Mongoolias.*

18. oktoober 2008
Mongoolia

Bayanjargal Sandagdorj

Enne Jumala leidmist

Bayanjargal Sandagdorj

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noorel naisterahval ette kanda.]

Mina olen Bayan ja ma elan Mongoolias. Keskkoolis unistasin arstiks saamisest, kuid ma ei saanud ülikooli sel erialal sisse. Niisiis õppisin selle asemel toitumisteadust. See oli Mongoolias uus ala ja ma ei mõistnud, kui oluline see võib olla.

Ma elasin õppimise ajal vanaisa juures, aga enne, kui lõpetasin kooli, suri mu vanaisa. Ma olin sõltunud kõiges temast ja nüüd olin ma äkitselt omapead. Ma kolisin ühiselamusse ja hakkasin otsima tööd, et end ülal pidada. Õnneks oli akadeemiline osa õpingutest läbi ja algas praktika,

nii et mul oli aega töö jaoks. Ühel päeval rääkis üks mu sõber turvaja tööst. Tööaeg oli just selline, et mulle jäi aega õpingute lõpetamiseks, seepärast võtsin töö vastu. Kuigi ma polnud sel ajal usklik, tundsin, et *keegi* hoolitseb minu eest, sest see oli minu jaoks ideaalne töö.

Siis jäi mul eksamiplaani segaduste tõttu üks eksam tegemata ja ma ei saanud kooli lõpetada sel ajal, kui olin kavandanud. Ma olin pettunud ja andsin peaaegu alla. Kuid siis sain teada vabast kohast ülikooli teaduskeskuses. Ma kandideerisin töökohale, kuigi ma polnud tegemata eksami tõttu kooli lõpetanud. Minu üllatuseks võeti mind tööle. Veel kord veendusin, et *keegi* kannab mu eest hoolt.

Selles ametis oli vaja, et oskaksin inglise keelt. Mu sõber Taivna rääkis mulle tasuta inglise keele tundidest, mida peetakse linna adventkirikus. Panin end kursusele kirja. Sel ajal oli kirik minu jaoks pelgalt inglise keele õppimise koht, mitte Jumala koda.

Hiljem kutsus Taivna mind kirikusse kontserdile ja ma läksin. Alles siis sain esimest korda aru, et kirik on Jumala koda. Mulle meeldis kontsert ja sealsed inimesed avaldasid mulle muljet. Taivna kutsus mind ka teistele koguduse üritustele ja lõpuks ka jumalateenistusele. Jumalateenistuse ajal laulsid mõned tüdrukud ning mulle meeldisid nende kaunid hääled ja naeratavad näod. Usk ei huvitanud mind, kuid inimesed selles kirikus olid nii sõbralikud ja õnnelikud. See avaldas mulle muljet.

Siis kutsus Taivna mind kirikus peetavale seminarile. Ma ei tahtnud minna, aga ta käis peale ja ma läksin siiski.

Ma käisin mitmel koosolekul ja kuulates mõtlesin paljudele läbiviija sõnadele. Ka Taivna oli püüdnud mulle neid asju rääkida ja aegamööda hakkas asi mulle selgemaks saama. Ma mõistsin, et see võis olla Jumal, kes minu eest hoolitses. Praegu saan ma aru, et siis rääkis minuga Püha Vaim.

Taivna läks välismaale õppima, kuid mina käisin kirikus edasi. Siis kutsusid mõned liikmed mind suvelaagrisse ja seal andsin ma oma elu Kristusele. Hiljem sain ma ristitud.

Enne Mongooliast lahkumist oli Taivna mulle sageli rääkinud, et minu ala – toitumine – on väga oluline ja seda on Mongoolias vaja. Ta rääkis, et adventkogudus rõhutab tervisliku eluviisi tähtsust. Ta soovitas mul aidata kogudusel toitumisprogrammi arendada.

Ühel päeval pärast ristimist pakkus mulle misjoniosakonna pastor tööd tervishoiuosakonnas. Ma ei kaalunud pakkumist kuigi tõsiselt, sest olin mõelnud, et töötan ülikoolis. Kuid siis hakkasin mõtlema, et äkki juhib Jumal mind sellele uuele tööle. Otsustasin kandideerida misjonitööle, lihtsalt selleks, et näha, kas see on Jumala tahtmine. Mind võeti tööle. Kuid siis olin dilemma ees – ma töötasin ikka veel ülikoolis. Kas peaksin jätma ülikoolitöö ja võtma vastu selle uue töö? Palvetasin, et Jumal aitaks mul otsustada. Lõpuks võtsin vastu töö koguduse väikeses peakorteris.

Ma olen misjoniosakonnas lühikest aega töötanud, kuid ma tean juba, et Jumalal oli minu elu jaoks plaan ammu enne seda, kui ma Teda tundma õppisin. Nüüd ma mõistan

Jumala plaani ja ma olen hämmastunud, kui väga Ta minust hoolib.

Ma olen rõõmus, et Jumal juhtis mind just nii. Ma õppisin ülikoolis töötades palju. Nüüd tunnen end kindlamalt, kui õpetan inimestele tervisliku eluviisi põhimõtteid ja kutsun neid kogudusse, mida armastan; kogudusse, mida mu sõber ja mu Jumal mulle tutvustasid.

Misjoniteated

- Mongoolia kogudus on ikka veel väike – ligi 1 200 liiget –, kuid see kasvab kiiresti. Enamik liikmeid on noored, alla 35 aasta vanad. Paljud on keskkooliõpilased ja üliõpilased ning paljud neist on ainsad adventistid oma peres.

- Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetab ühiselamu ehitamist üliõpilastele riigi pealinnas Ulaanbaataris. Ühiselamu pole mitte ainult hädavajalik majutusasutus, vaid pakub hoolitsevat kristlikku õhustikku, kus adventitudengid saavad kasvada Kristuses ja valmistuda koguduse juhtideks saama.

25. oktoober 2008
Taiwan

Erica Chen

Kristuse armastus sunnib

Erica Chen, õpetaja Taipei Ameerika Adventkoolis

[Paluge see mina-vormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Ma elan saareriigis Taiwanis. Minu pere on budistid. Kuid mu elu muutus, kui mu ema saatis mind meie linna ingliskeelsesse adventpiiblikeskusesse inglise keelt õppima. Ta hoiatas mind: „Õpi ainult inglise keelt, ära iial saa kristlaseks.“ Ta kartis, et kui minust saab kristlane, siis jätan pere maha.

Ma sain sõbraks paari noore misjonäriaga, kes õpetasid keskuses inglise keelt. Ma olin hämmastunud, et hoopis teisest kultuurist pärinevad inimesed saavad mind nii väga

armastada. Ma imestasin, et need noored, kes polnud minul eriti vanemad, olid lahkunud oma kodudest ja tulnud riiki, mille keelt nad ei oska, lihtsalt selleks, et mulle inglise keelt õpetada. Alles hiljem mõistsin, et neid sundis tulema Jumala armastus.

Üks tüdruk kutsus mind korduvalt piibliuurimisgruppi ja lõpuks ma läksin. Piibli uurimine toimus inglise keeles, niisiis veensin ennast, et praktiseerin inglise keelt. Kuid üsna pea tõmbas mind sinna gruppi hoopis Piibel ise.

Ma õppisin keskuses kaks aastat, enne kui julgesin minna kirikusse. Ma uskusin Jumalat, kuid teadsin, et kui minul saaks kristlane, murraks see ema südame. Sellepärast ma kõhklesin. Lõpuks andsin oma elu Jeesusele ja järgisin Teda ristimises. Kuidagi sai mu ema teada ja nuttis, et võin ta maha jätta. Ma nutsin ka, kuid lubasin innukalt, et ei jäta teda iial.

Tegelikult oli nii, et kui ma lugesin Piiblit ja õppisin rohkem vanemate austamise kohta, sain ma emaga lähedasemaks. Ma palvetasin tema eest iga päev. Kui ma läksin kaugemale kolledžisse, siis vestlesime peaaegu iga päev.

Ma olin ainus adventkristlane kolledži haridusteaduskonnas ja ma ei tundnud kedagi kohalikust adventkogudusest. Seepärast tundsin end üksildasena. Siis avastasid kristlastest tudengite osadusgrupi. Käisin nende juures neljapäeva õhtuti ja üks neist kutsus mind väiksesse piibliuurimisgruppi. Nad ei olnud adventistid, kuid nad kinnitasid mu usku. Vastutasuks tutvustasin neile adventusku ja vas-

tasin nende küsimustele. Ma loodan, et külvasin mõned seemned Jeesuse heaks.

Pärast kolledži lõpetamist läksin koju tagasi ja töötasin oma kodukirikus. Seal polnud enam neid noori, kes olid siis, kui mina kogudusse tulin, samuti olid läinud mu misjonäridest sõbrad. Nende asemel olid tulnud järgmised inglise keelt õpetama. Otsustasin rajada väikese ingliskeelse grupi. Ma olin liigutatud, et sain nende noorte usku kinnitada.

Sel aastal kutsuti mind Taipei Ameerika Adventkooli hiina keele õpetajaks. See on eliitkool, kus õpetatakse inglise keeles Ameerika haridussüsteemi kohaselt. Õpilastest on ainult vähesed kristlased, seega on see tõesti misjonikool. Mulle meeldib näha õpilasi Jumalast õppimast ja teistele Jumala armastusest rääkimas. Nad õpivad, et Jumal on nende elu, tervise ja usu aluseks.

Üks väike esimese klassi õpilane tuli minu juurde ja pakkus mulle Piiblit. Ta ütles: „See on väga hea raamat ja ma tahan, et te seda loeksite.“

Üks kuuenda klassi poiss küsis, miks kõik selles koolis räägivad Jumalast. Ta oli budist ega tahtnud nii palju Jumalast kuulda. Ma selgitasin, et olin ka kunagi budist, kuid nüüd on Jeesus minu elu keskmes ja ma ei saa Temast rääkimata jätta. Ma ütlesin talle, et palvetan tema eest ja ta oli sellega nõus. Siis tuli ta ühel päeva minu juurde ja palus, et palvetaksin temaga koos tema probleemi pärast.

Kui mu pere teada sai, et minust on kristlane saanud, olid nad alguses šokis. Aga kui nad nägid, kuidas Jumal

mind õnnistas ja mulle jõudu andis, kiitsid nad mu usu heaks. Kui ma kodus käin, viib isa mind kirikusse. Ja kui mu vanavanemad olid haiged, palus ema mul nende eest palvetada. Ma tean, et ema usub, kuid tal on raske pere traditsioone hüljata.

Ma olen väga rõõmus, et Jumal kasutas tudengitest misjonäre, et kutsuda mind Kristuse juurde. Ma olen hämmastunud ja tänulik, et ükskõik, kes me oleme või kus me elame, oleme kõik üks suur perekond Jeesuses. Teie misjoniannetused liidavad meid üksteisega, sest neist toetatakse keeltekooli, mis on juhtinud paljusid Jeesuse juurde. Aitäh, et jagate Jumala armastust annetuste abil.

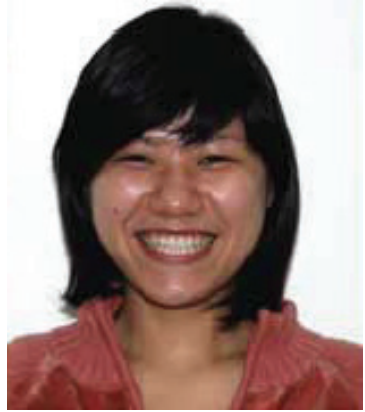
Elu Taiwanis

- Taiwan on väike, kuid kõrgelt arenenud tööstusega saareriik Mandri-Hiina idarannikul. Riigikeeleks on mandariini keel.

- Suurim religioon on budism. Suurem osa kultuuri juhindub traditsioonilistest väärtustest, mis pärinevad konfutsianismist, rõhutades hea käitumise põhimõtteid, praktilist tarkust ja austust esivanemate, eriti vanemate suhtes. Kuid Taiwanis elanikud ühendavad need traditsioonilised väärtused kaasaegse ilmaliku eluga.

- Sel ajal, kui Taiwanis mägedes elavad suguharud on kristluse vastu võtnud, püüab kristlik usk kanda kinnitada Taiwanis etniliste hiinlaste hulgas, kus iga 25 000 etnilise hiinlase kohta on ainult üks seitsmenda päeva adventkristlane.

*1. november 2008
Taiwan*

Tina Lee

Keegi, kellesse uskuda

Tina Lee, Taichung, Taiwan

Ta otsis midagi tähendusrikast, millesse uskuda; siis tuli tema ellu Jumal.

[Paluge see mina-vormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Mina olen Tina ja ma elan Taiwanis. Mu pere ei ole krist-lased. Mu isa järgis religiooni, mis taotleb harmooniat ja korda keskkonnas. Ta soovitas perel kummardada kiviku-jusid ja pani neid meie kodus igale poole, kuid ema, vend ja mina ei hoolinud sellest religioonist. Ma olin kindel, et kummardamiseks on olemas midagi palju väärtuslikumat kui kivid.

Üks mu keskkooliõpetajatest oli kristlane ja ta viitas oma tundides sageli Piiblile. Ma tahtsin teada rohkem sellest, mida kristlased usuvad, seepärast küsisin temalt ta usu kohta. Ta ütles, et otsib kirikut, kus õpetatakse lihtsalt Piiblit ja kui ta leiab sellise, siis ütleb ka mulle. Mõne nädala pärast ütles ta, et leidis otsitud kiriku ja kutsus ka mind sinna.

Ma käisin kirikus – seitsmenda päeva adventkirikus – ja mulle meeldis seal. Ma hakkasin regulaarselt seal käima. Ma rääkisin emale, et käin kristlikus kirikus, kuid ta ei muretse- nud minu pärast. Ta arvas, et see on mööduv nähtus. Aga kui ta sai teada, et olin kogudusega liitunud, sai ta vihaseks ja keeldus mulle kooli jaoks raha andmast.

Ma käisin alles keskkoolis ja mul oli vaja rahalist abi. Seepärast palvetasin, et Jumal hoolitseks minu eest ja Ta tegi seda mitmel moel. Koguduseliikmed andsid mulle veidi raha või toitu ning vahel andis mu tädi raha. Kuigi mu vend ei olnud kristlane, kaitses ta mind vanemate ees. Ta rääkis nei- le, et samal ajal, kui palju mu sõbrad olid hakanud suitseta- ma ja narkootikume tarbima, olin mina hea õpilane ega tei- nud selliseid asju.

Mu isa jäi haigeks ja mu vanemad läksid teise linna arsti- abi otsima. Ma olin just alustanud kolledžiõpinguid, kui meie kortermajja kolis üks segane mees. Ta hakkas mind tülitama, sõimama ja minu peale karjuma. Tema verbaalsed rünnakud häirisid mind väga ja ma otsisin teist elamispiinda.

Mul oli vaja tööd, et maksta õppemaksu, kuid oli raske leida tööd, kus ei olnud vaja hingamispäeval töötada. Pä-

rast kuudepikkust otsimist leidsin lõpuks töö ühes ilusalongis. Aga kui ma sain teada, et ma pean inimestele tarokaartidega ennustama, muutusin julgusetuks. Jälle palvetasin ma töö pärast, mis jätaks hingamispäeva vabaks ega kompromiteeriks mu usku muul moel.

Pastori naine rääkis mulle töökohast, mis vabanes kirikule kuuluvast pagariäris. Palk oli väike, kuid hingamispäevad vabad. Ma võtsin töökoha vastu. Siis rääkis mulle üks pagariäris töötav naine korterist, mida võiksin üürida. Korter oli räpane ja vajab remonti, kui omanik kavatses ise remondi ära teha. Ma ei olnud leidnud midagi muud sobivat, seega otsisin edasi. Kui naine helistas ja ütles, et korter on valmis, läksin seda vaatama. See oli imeilus! Ma kartsin küsida, kui suur on üür, sest suutsin välja käia ainult 75 dollarit kuus, kuid sellise korteri üür peaks olema vähemalt kaks korda nii palju. Kui omanik ütles üüri suuruseks 75 dollarit, teadsin, et see oli vastus mu palvetele. Ma võtsin selle korteri.

Ma rääkisin emale, kuidas ma olin palvetanud turvalise ja puhta korteri pärast ning kuidas Jumal oli juhatanud mind selle korterini, mille eest maksin täpselt sellise summa, mis oli mul võimalik. Ma lootsin, et ema mõistab, kuidas Jumal vastas mu palvetele, kuid ta ei öelnud midagi.

Kui kogudus sulges pagariäri, andis Jumal mulle teise töö meie koguduse koolilaste pealelõunases hoiuprogrammis. See oli hea töö õpingute lõpetamise ajaks.

Kui vaatan tagasi mõnele viimasele aastale oma elus, olen Jumalale juhtimise eest väga tänulik – õpetaja eest,

kes hoolis minust piisavalt, et näidata mulle Jeesust oma elu ja sõnade kaudu, venna eest, kes kaitses mind vanemate ees, töökohtade eest, kui vajasin neid kõige rohkem. Kuid eriti tänulik olen selle eest, et Jumal ei jätnud mind maha, kui ma ei saanud hingamispäeva pidada, sest olin sunnitud töötama. Selle asemel juhtis ta mind töö juurde, kus sain jagada Tema armastust lastega ja teenida Teda hingamispäeval.

Hiljuti hakkasin tööle Hope TV juures, et toota hiina-keelseid noortesaateid. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetab seda tööd, et hiina keelt kõnelevad inimesed kogu Aasias saaksid kuulda adventkuulutust oma keeles.

Misjoniteated

- Taiwan on väike, kuid kõrgelt arenenud tööstusega saareriik Mandri-Hiina idarannikul. Riigikeeleks on mandariini keel.

- Sel ajal, kui Taiwani mägedes elavad suguharud on kristluse vastu võtnud, püüab kristlik usk kanda kinnitada Taiwani etniliste hiinlaste hulgas, kus iga 25 000 etnilise hiinlase kohta on ainult üks seitsmenda päeva adventkristlane.

- Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab toota hiina-keelseid saateid, et tutvustada Kristust hiina keelt kõnelevatele inimestele kogu Aasias.

8. november 2008
Taiwan

Su Un Hwang

Põhjus loota

Su Un Hwang

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Me ei teadnud, mida teha. Meie trükiettevõtte oli pankrotistumas, mu abikaasal oli depressioon ja siis jäin mina haigeks. Mida veel saaks ühele noorele perele juhtuda?

Mina olen Su Un. Me elame Taiwanis, väikeses saareriigis Hiina ranniku lähedal. Me ei olnud kristlased ja mul polnud aimugi, mida tähendab kristlus. Kui adventkogudus palus meil oma materjale trükkida, saime teada, et nad on kristlased.

Meil oli palju probleeme. Ettevõtte oli pankroti äärel, mu abikaasa oli ikka depressioonis ja mina ei tundnud end

hästi. Ma käisin arsti juures ja sain teada, et mul on leukeemia. See pinge oli minu jaoks peaaegu liig. Meie kolm last olid alla 12-aastased. Siis sain teada, et mind võib terveks ravida luuüdi siirdamine. Kuid see oli vapustavalt kallis. Müüsime oma ettevõtte, et maksta raviarved ja kolisime linnast välja. Seal hoolitses mu ema minu ja meie laste eest, sel ajal, kui mu mees asutas väiksema trükiettevõtte.

Meil ei olnud religiooni ega Jumalat, kust lohutust leida ning me püüdsime leida oma elus midagi normaalset. Ma sain tugevamaks ja suutsin peagi ise laste eest hoolitseda. Siis läksin trükiettevõttesse tööle.

Ühel päeva kutsus sõber mind adventkoguduse spordisaali ping-pongi mängima. Kuna olime koguduse jaoks materjale trükkinud, teadsin, kus see asub ja tundsin veidi sealseid inimesi. Seepärast ma läksingi.

Kohtusin pastori ja ta naisega ning mõne teise koguduseliikmega. Kui liikmed kuulsid meie probleemidest, siis nad aitasid meid. Ma mõistsin, et kristlased on head, armastavad inimesed, kes tõesti meist hoolivad. Pastori abi-kaasa õpetas meie lapsi klaverit mängima ja tema pere aitas meid mitmel moel. Mu mees käis sageli pastori juures lihtsalt vestlemas. Peagi tundis ta end paremini. Siis pakkus pastor, et uurib meiega koos Piiblit.

Me hakkasime käima hingamispäevastel jumalateenistustel, mille käigus saime palju Jumalast teada. Me mõistsime, et kristlaste Jumal on tõeline ja elav Jumal. Andsime oma elu Talle ja meid ristiti 2005. aastal.

Minu vanim poeg elas sel ajal minu ämma juures, aga kui ta meie juurde elama tuli, palus ka tema ristimist. Meie noorim laps oli liiga noor, et meiega koos ristitud saada. Aga kui pastor teatas järjekordsest ristimisest, ütles mu tollal 9-aastane poeg pastorile: „Ära ütle, et ma olen liiga noor. Kui sa mind praegu ei risti, siis ei palu ma enam iial ristimist.“ Pastor oli nõus ja perekond sai ühisesse usku.

Õppisime just oma muresid Jumala ette kandma, kui mu abikaasa sai autoavariis surma. Ma olin väga kurb, aga pastor tuletas mulle meelde, et kohtun abikaasaga taas, kui Jeesus tuleb. Koguduseliikmete toetus kinnitas meid. Ma õpin Kristuse külge klammerduma ja usaldama, et Tema kannab minu eest hoolt.

Minu lapsed on 17-, 13- ja 10-aastased ning nende koolitamine on kallid. Kuid Jumal hoolitseb meie eest.

Koguduseliikmed on meile näidanud, milline on Jeesus, ning ma olen vaimustuses sellest, mida Jumal minu elus teeb. Ma armastan seda kogudust ja tahan tuua paljusid inimesi kirikusse, kuid Taiwanis on väga raske äratada inimestes huvi Jumala ja Tema koguduse vastu, sest enamik kummardab oma jumalaid ega taha religiooni vahetada.

Kui meie pastor tuli siia kolm aastat tagasi, siis ei olnud siin adventiste ega kirikut. Pastor külastas koos naisega inimeste kodusid ja nad pakkusid, et õpetavad klaverimängu ja korea keelt. Lõpuks hakkasid korea keelt või klaverimängu õppivad inimesed ka Jumala kohta küsimusi esitama. Töö Taiwanis on raske, kuid Issand õnnistab seda.

Praegu on meie väikeses koguduses 20 liiget ja 25 inimest käib igal nädalal jumalateenistustel.

Ma tänan Jumalat pastori ja kaasusklike eest, kes juhatasid mind Jeesuse juurde ja kinnitasid mind. Ja ma tänan ka teid, sest teie kolme aasta tagused kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused võimaldasid saata meile pastori, et seda kogudust rajada. Tänu teile leidsin lootuse Jeesuses. Ilma teie annetusteta oleksime kadunud. Ilma teie heldete annetusteta oleks mu abikaasa surnud igavikulootuseta. Tänan teid südamest misjoniannetuste eest. Te aitasite muuta meie elu igaveseks.

Misjoniteated

- Taiwanis elavate etniliste hiinlaste hulgas on ainult üks seitsmenda päeva adventist iga 25 000 elaniku kohta. Selles tööstuslikult arenenud riigis on raske jõuda inimesteni. Enamik inimestest järgib segu iidsetest traditsioonilistest religioonidest ja kaasaegsest ilmalikkusest.

- Kolm aastat tagasi oli kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus määratud koguduste rajamiseks Taiwani etniliste hiinlaste hulgas. Tänu sellele 2005. aasta annetusele on praegu kolm kogudusealget, kuhu tuleb järjest vastpöörduid juurde.

- Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus toetab mandariinkeelsete telesaadete tootmist, et teenida rohkem kui miljardit hiina keelt kõnelevat inimest Aasias ja kogu maailmas.

15. november 2008
Taiwan

Naomi Wang

Kangekaelne hingamispäevapidaja

Naomi Wang, Taiwani adventkolledži tudeng

[Paluge see mina-vormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Ma kasvasin üles adventperes, kes käis regulaarselt kirikus. Kuid vahel käisime kirikus ilma isata, kes pidi hingamispäeval töötama, et säilitada töökohta ja peret ülal pidada. Mäletan, et küsisin kord emalt: „Kas issi ei saagi taevasse, sest ta ei saa hingamispäeva pidada?“

Ilmselt avaldas mu süütu lapselik märkus vanematele sügavat muljet, sest varsti pärast seda lahkusime linnast ja kolisime maale elama, kus elu oli lihtsam ja isa sai hingamispäeva pidada. Kuid peagi avastas ta, et hingamispäeva-probleemid ei piirne linnadega. Ta ei suutnud tööd leida ka

maal. Ta aitas inimestel maju ehitada, kuid see töö oli juhusliku iseloomuga. Enne kui isal õnnestus lõpuks leida töö, kus olid hingamispäevad vabad, oli meie pere rahaline olukord väga tõsiseks muutunud.

Siis oli minu kord hingamispäevaprobleemidega silmitsi seista. Taiwani koolides on tunnid kuuel päeval nädalas. Nooremates klassides saime hingamispäevased tegevused vahele jätta, kuid keskastmes tekkisid hingamispäeva pidamisega tõsisemad probleemid. Õpetajad tegid sageli hingamispäeval kontrolltöid ning kõige olulisemad aastalõputööd olid peaaegu alati hingamispäeviti. Iga-aastasteks eksamiteks ette valmistamiseks korraldasid õpetajad spetsiaalseid kursusi ja ikka hingamispäeval. Nendest kursustest mitteosavõtt tähendas kindlasti madalamat punktisummat eksamil.

9. klassis kavandasid õpetajad proovieksamit, et näha, kuidas meil tegelik eksam läheks. Kuid proovieksam pidi olema hingamispäeval. Palusin õpetajat, et ta lubaks töö mõnel teisel päeval teha, kuid ta ei mõistnud, miks ma ei saa eksamit koos oma klassikaaslastega teha. „Miks sa ei saa tööd laupäeval teha?“ küsis ta. „Sa võid Jumalat teenida kogu elu, kuid see eksam tagab sulle parema tuleviku.“ Kui püüdsin selgitada, et järgin Jumala käsku, ütles ta vihaselt: „Tee nagu soovid; see on sinu valik.“ Ma ei teinud eksamit.

Vahel tegin ma vigu, isegi kui ma soovisin Jeesuse eeskujuga järgida. Kui 9. klassi lõpueksamid olid pandud hingamispäevale, andsin ma järele ja tegin need ära. Kuid ma teadsin, et olin hüljanud Jeesuse ning otsustasin mitte kunagi enam sellisele survele järele anda.

Keskkoolis olin samade probleemide ees, kuid eriti hul-
luks läks viimane õppeaasta. Üks semestri lõpueksamitest
langes hingamispäevale. Seda ei saanud teisele päevale
ümber tõsta, aga õpetaja ütles, et kui ma seda eksamit ei tee,
siis ma ei lõpeta kooli. Ütlesin õpetajatele, et ma ei tee seda
eksamit; ma olen sel ajal kirikus.

„Kas sa oled valmis ohverdama kõik selle, mida oled
viimased 12 aastat teinud, selle ainsa eksami pärast?“ küsis
õpetaja.

„Jah,“ vastasin ma. „Jumal hoolitseb minu eest.“ Alles
hiljem mõtlesin sellele, mis oli kaalul. Ma olin teinud teised
lõpueksamid hästi. Kõik sõltus sellest viimasest eksamist.
Kui ma ei tee seda, pean minema suvekooli ja tegema järel-
eksami.

Siis helistas mulle õpetaja. Ta oli helistanud eksami lä-
biviijale ja selgitanud minu olukorda. Õpetaja oli nõus lask-
ma mul eksami teisel päeval teha. Ma teadsin, et Jumal oli
selle minu jaoks nii korraldanud, sest ma isegi ei palunud
seda! Ma tegin kõik eksamid ära ja lõpetasin kooli koos
oma klassiga.

Järgmiseks takistuseks olid kolledži sisseastumiseksa-
mid, mis olid samuti hingamispäeval. Ma otsustasin neid
eksameid mitte teha.

Otsustasin õppida terviseevangelismi. Õppisin koos ühe
abielupaariga lähedal asuvas linnas ja hiljem käisin lühikes-
tel kursustel Austraalias ja Hiinas. Siis sain teada, et Taiwani
adventkolledžis on terviseevangelismi kursus – just see, mida

vajasin. Ma panin end kooli kirja, kuigi mul polnud aimugi, kust saada raha õppemaksuks. Inimesed kinnitasid, et kui ma tõesti tahan õppida, annab Jumal selleks võimaluse. Ja Jumal on mu eest väga mitmel moel hoolitsenud.

Nüüd ma tean, et kui me austame Jumalat ja jääme Talle ustavaks, siis austab Tema meid. Paljud inimesed peavad meid imelikeks või ebauslikeks või fanaatilisteks, kuid oluline on see, mida Jumal näeb, mitte see, mida inimesed näevad.

Paljudel on veel vaja kuulda sõnumit, mida me armastame. Ja üks moodus selleks on Hope TV mandariinikeelsete telesaadete kaudu. Osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab teha need saated võimalikuks. Aitäh teile helde annetuse eest 27. detsembril.

Misjoniteated

- Alates adventkoguduse rajamisest Taiwanis 1949. aastal on riigikoolide õpilastel olnud hingamispäevaprobleeme. Paljud vanemad alistasid ja lasksid lastel hingamispäeval koolis käia, kuid neist õpilastest, kes hingamispäevasurvele järele andsid, on vähesed koguduse juhtideks saanud.

- 2001. aastal läks Taiwan üle viiepäevasele kooli- ja töönädalale. Kuid probleemid ei lõppenud. Koolid korraldavad hingamispäeviti eksameid, kaasa arvatud kõige olulisemad kolledži sisseastumiseksamid. Kui õpilane sellelt puudub, jääb ta ilma võimalusest saada kõrgharidus. Ja põhimõtteliselt kõik ettevalmistuskursused peetakse hingamispäeviti. See asetab adventõpilased halvemasse olukorda.

22. november 2008
Jaapan

Jiang Lin Tsang

Kadunud ja leitud

Jiang Lin Tsang

[Paluge see mina-vormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Oli juba üle kesköö, kui astusin Tokios rongilt maha. Ma olin jäänud sõbra juurde peole liiga kauaks ja pidin tulema viimase rongiga. Alles siis, kui olin rongist väljas ja silmad kohanesid pimedusega, mõistsin, et oli vales jaamas väljunud. Enne hommikut ei läinud enam ühtki rongi.

Mind täitis hirm. Helistasin oma abikaasale, kuid ta tuletas mulle meelde, et ka tema ei tunne seda piirkonda, kuna olime alles siia kolinud.

„Ära muretse. Ma leian tee koju,“ vastasin suurema jul-

gusega, kui tegelikult tundsin. Siis helistasin taksodispetšerile.

„Vabandage, proua,“ ütles dispetšer. „Meil ei ole teie piirkonnas autosid.“ Siis tegi telefon klõpsu ja liin jäi tummaks. Ma seisin ihuüksi tänavanurgal ega teadnud, mida teha. Ma tundsin end abitult.

„*Palveta*.“ See mõte oli nii reaalne, et oli peaaegu kuuldav. „*Palu Jumalalt abi*.“ Ma ei olnud aastaid Jumalale mõelnud, kuid ma olin meeleheitel. „Jumal,“ pomisesin ma, „ma ei tea, kus ma olen. Kell on palju, mul on külm ja siin on ohtlik. Palun saada takso, et ma saaksin koju.“ End paremini tundes astusin sinnapoole, kus lootsin oma kodu olevat.

Äkki nägin endast paremal autotulesid. Ma vaatasin lähenevaid tulesid. See oli takso! Südamesse hiilis lootus. Aga kui takso lähemale sõitis, nägin tagaistmel reisijaid. Mind valdas pettumus. Siis peatus takso läheduses ja sõitjad tulid välja ning läksid öö läbi avatud poodi.

Ma vaatasin imestunult, siis pöördusin taksojuhi poole ja küsisin: „Kas ma võiksin teie takso võtta?“ Juht noogutas, ma istusin sisse ja andsin talle oma aadressi. Kui juht minu kodu poole sõitis, ütlesin kuuldavalt: „Ma palvetasin takso pärast ja te tulite!“ Tema uudishimulikku pilku määrgates mõistsin, et ta ei saanud mu märkusest aru ja tõenäoliselt arvas ta, et olen purjus. Kuid mu süda oli tulvil imestavat rõõmu, teades, et Jumal oli mu palvet kuulnud ja sellele vastanud. Pärast seda ööd soovisin Jumalast rohkem

teada saada. Ma käisin mitmes minu kodu lähedal asuvas kirikus, kuid midagi oli neis puudu; midagi sellist, mida oli kogunud lapsepõlves Taiwani mägedes.

Mõne kuu pärast läksin oma lapsepõlvekoju Taiwanis, et leida puhkust ja rahu töö ja elu pingetest. Seal kuulsin laupäeva hommikul laulmist. Ma jäin kuulama ja mõistsin, et see oli ähmaselt tuttavlik kirikulaul. Panin kiiresti riidesse ja läksin muusika järel väikesesse seitsmenda päeva adventkirikusse, mis polnud mu peatuskohast kaugel. Ma astusin sisse ja ühinesin jumalateenistusega. Liikmed tervitasid mind ja pastori sõnum kinnitas mind.

Pärast jumalateenistust rääkisin pastorile, et elan Tokios ja küsisin, kas ta ei tea seal kirikut, kuhu võiksin minna. „Minu nõbu läks just sinna hiinakeelse koguduse pastoriks!“ ütles ta. Ta võttis mu telefoninumbri ja lubas, et tema nõbu võtab minuga ühendust, kui koju jõuan.

Samal päeva, kui jõudsin tagasi Tokiosse, helises telefon. See oli Taiwanis kohatud pastori nõbu. Ma olin liigutatud, et ta nii kiiresti oli helistanud. Ma kutsusin teda koos naisega enda koju külla ja me hakkasime koos Piiblit uurima. Kuna me oleme samast kohast pärit, kujunes meil kiiresti eriline sõpruside.

Ma hakkasin käima igal nädalal väikesel adventjumalateenistusel. Aja jooksul andsin oma elu täielikult Jeesusele ja hiljuti sain ma ristitud.

Minu mees ei ole kristlane, kuid tal pole midagi selle vastu, kui mina kirikus käin. Ta laseb mul isegi talle oma

usust rääkida. Ja kui ta Jumala kohta küsimusi esitab, olen väga rõõmus, eriti sellepärast, et oskan küsimustele Piiblist vastuseid leida.

Lootusetusest lootusesse, abitusest võimsa Päästja juurde, patust andestuse ja parema eluviisi juurde – minu elu on märkimisväärselt muutunud. Ma olen Jumalale nii tänulik, et Ta ei lasknud mul jääda kadunuks linnas ega patus.

Meie väike hiinakeelne kogudus Tokios püüab jõuda teiste hiina keelt kõnelevate inimesteni, kes elavad meie ümber. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab seda kogudust kinnitada ja kujundada sellest tugeva, evangeelse kiriku, majaka linna südames. Aitäh, et aitate meil Kristuse kuulutusega inimesteni jõuda.

Elu Jaapanis

- Jaapani pealinn Tokio on rohkem kui 35 miljoni elanikuga maailma kõige suurema rahvastikuga suurlinnaala.

- Jaapanlased ei ole sügavalt religioossed ning ainult umbes 4 protsenti Jaapani elanikest on kristlased. Kõige tavalisemad Jaapani religioonid on sintoism ja budism. Sintoistid kummardavad loodust, esivanemaid ja pühasid vaime või jumalaid, mis esindavad loodusmaailma objekte.

- Jaapanis on ainult üks adventist iga 8 460 elaniku kohta. Palvetage, et Jumal avaks inimeste südamed Jeesust järgima.

29. november 2008
Jaapan

Gao, Bo

Vastused Jumalale

Gao, Bo

[Paluge see mina-vormis lugu kolledžiealises noormehel ette kanda.]

Mina olen Bo Gao Hiinast. Jumal juhtis mu elu, kui ma Teda veel ei tundnud. Ja praegu soovin ma Teda tänada.

Minu perekond ei olnud kristlik, kuid mu tädi, kes on seitsmenda päeva adventist, rääkis mulle sageli Jumalast. Ta ütles, et Jumala poole palvetamises on vägi. Seepärast otsustasin panna tema Jumala proovile, kui pidin hakkama kolledžisse astuma. Ma ei teadnud, millises koolis edasi õppida, niisiis palusin, et Jumal näitaks mulle, millisesse kooli minna. Tegin sisseastumiseksamid prestiižikasse kooli,

aga tulemustest selgus, et ma ei saanud sisse. Otsustasin, et tädi Jumal polnud see, kelleks tädi Teda nimetas ning et palvel polnud mingit väärtust.

Kord kutsus tädi mind kirikusse kaasa. Ma ei tahtnud minna, kuid mul polnud muud teha. Seepärast ma läksin. Mõtlesin, et äkki saan teada, miks ei olnud Jumal vastanud mu palvele kooli pärast. Ma ei olnud varem kristlikus kirikus käinud, aga jumalateenistuse ajal tundsin, et mind tõmbab Jumala poole. Ma hakkasin Teda usaldama, kuigi ma ei teadnud, miks Ta ei vastanud mu palvele.

Siis sain kirja, mis kutsus mind teise ülikooli astuma. Õnnelikult ja kergendustundega astusin majandust õppima. Siis avastasin, et Jumal ikkagi *oli* mu palvele vastanud; ma lihtsalt ei saanud sellest aru. Selles koolis, kuhu lootsin õppima asuda, olid hingamispäevad koolipäevad, kuid selles koolis, kuhu ma sisse sain, ei ole hingamispäeviti tunde ega eksameid. Ma hakkasin kirikus käima ja sain Jumalast palju teada. Kuigi mul oli kooliasjadega palju tegemist, võtsin aega Piibli lugemiseks ja palvetamiseks. Pärast kolme õpinguaastat andsin oma elu ristimises Jeesusele.

Kuid kiiresti sain teada, et saatan on meister vastpöörunduid julgusetuks muutma. Kui suleti firma, kus mu vanemad töötasid, kaotasid nad mõlemad töö. Nad elasid oma kasinatest säästudest, kuid minu viimase õppeaasta õppemaksuks ei olnud raha. Selleks ajaks oli mu ema usklik, kuid isa polnud. Me palvetasime koos, et Jumal hoolitseks meie vajaduste eest ja Jumal andis mu isale tööd. See on

raske ja palk pole eriti suur, kuid ta on tänulik, et tal on töö.

Ma lõpetasin majandusalal, kuid hea töö leidmiseks oli mul vaja magistrikraadi. Sõber soovitas mul Jaapanis õppida. Ma saaksin töötada ja õppida ning aitaksin niimoodi ka oma vanemaid. Ma palvetasin sellepärast, kuid teadsin, et passi saamine on raske. Viisin vajalikud dokumendid ametiasutusse, kuid mulle tehti selgeks, et nad soovivad minu dokumentide käsitlemiseks altkäemaksu. Ma ei tahtnud altkäemaksu maksta ja otsustasin usaldada Jumalat, sest kui Tema soovib, et lähaksin Jaapanisse, ei saa mind miski takistada.

Pärast palvetamist läksin ühel päeval varakult passiameetisse. Seekord olid seal teised töötajad ja 10 minutiga olid mu dokumendid korras. Mul oli pass! Täna sin Jumalat kogu tee Jaapani saatkonda, kus esitasin avalduse tudengiviisa saamiseks. Mul polnud kahtlust, et sain selle tänu Jumala tegutsemisele.

Kuid isegi passi ja viisaga ei saanud ma Jaapanisse ilma sõidurahata minna. Ma palvetasin selle pärast. Minu vanaema oli püüdnud juba mõnda aega oma maja müüa ja just siis, kui mul oli Jaapanisse sõitmiseks raha vaja, sai ta maja müüdud, nii et mina sain sõiduraha.

Kohale jõudes leidsin tööd ühiselamu koristajana tasuta toa eest ja teise töö, et tasuda toidu eest ja maksta õppemaksu. Siis otsisin ma läheduses adventkirikut.

Otsisin internetist ja leidsin Tokios hiina keelt kõnelevate adventistide grupi. Juba esimesel külastusel tundsin

end nagu kodus. Need usklikud on mu pere ja meil on tugev side. Ma hindan neid ja ma tean, et Jumal on meiega, kui koos Teda teenime.

Nüüd on mu ees järgmine otsus. Ma palvetan sellepärast, et saaksin muuta oma põhiaine teoloogiaks. Ma olen õppinud, et Jumal suudab täielikult minu eest hoolitseda ja juhib mind sinna, kuhu tahab. Millist armastavat Jumalat me teenime!

Misjoniteated

- Jaapan on postmodernistlik kultuur sügavate sintoismi, taoismi ja konfutsianismi juurtega. Esivanemate kummardamine (või vähemalt esivanemate austamine) on jaapanlaste hulgas tähtsaimal kohal.

- Jaapani adventkoguduses on veidi üle 15 000 uskliku ligi 128-miljonilise elanikkonna hulgas, mis teeb ühe adventisti iga 8 460 elaniku kohta. Enamik Jaapani 300 ristimisest aastast on koguduse põhi- ja keskkoolidest. Aga kui need vastristitud õpilased astuvad riiklikesse keskkoolidesse või ülikoolidesse, seisavad nad silmitsi ilmaliku keskkonnaga, mis esitab väljakutse isegi tugevale usule.

- Palvetage, et Jaapani noored pöörduksid Jumala poole ning toetaksid Jaapani kogudust oma usu ja energiaga.

6. detsember 2008
Jaapan

Toshimichi Wakui

Piiblikursus tõi muutuse

Toshimichi Wakui

Vaheaja piiblikursus juhib teismelise Jumala juurde ja õpetab teda seejärel teisi juhatama.

[Paluge see mina-vormis lugu teismelisel poisil ette kanda.]

Ma elan Jaapanis ja ainus religioon, mida mu vanemad tunnistasid, oli raske töö. Vanemad soovitasid mul ja mu vendadel rohkem õppida ja rohkem töötada. Käisime riigikoolis, kus algab varakult võistlus õpilaste vahel, kes on parim. See konkurents kandub vahel koolist väljapoole ja mõned õpilased hakkasid meid türanniseerima. Kui vanemad sellest teada said, otsustasid nad meid saata teise koo-

li, kus ei olnud nii suur konkurents. Nad otsisid kaua, enne kui leidsid adventkooli, kus ei lubata sellist võistlemist.

Kuid koolis ei olnud minu klassis enam ühtki kohta. Mu noorem vend sai sinna kooli, kuid mina pidin jääma veel kaheks aastaks riigikooli, enne kui adventkoolis tekkis minu klassi vaba koht.

Mu vennale meeldis selles koolis väga. Ta rääkis sageli sellest, mida õppis, eriti piiblitunnis. Ma ei olnud kunagi varem piiblitunnis kuulnud ja ma kuulasin tema jutustusi huviga. Vanematele meeldis, et õpetajad julgustasid lapsi ilma neid üksteisega võrdlemata ja neile meeldis see, mida mu vend Jumala kohta teada sai. Üsna pea hakkasid nad kooli kõrval asuvas adventkirikus käima. See meeldis mulle, sest ma sain sealt häid sõpru.

Üks poiss rääkis mulle vaheaja piiblikursusest, mida kogudus suvevaheajal korraldas. See tundus põnev olevat, seepärast palusin vanematelt luba sinna minna.

Piiblikursus meeldis mulle väga ja ma imetlesin läbiviijaid, kes suutsid lastele nii palju pakkuda. Rääkisin ühele juhile, et sooviksin ka piiblikursust läbi viia ning laule juhatada ja lugusid jutustada. Nad kutsusid mind endaga koos töötama. Mulle meeldis koos nende inimestega olla, kui õppisin kursust läbi viima. Koguduse noored kutsusid mind ka teistesse tegevustesse, nagu viipekeeles õppimine ja nukuteatri tegemine. Ma olin rõõmus, et nad mind enda hulka võtsin, kuigi ma polnud nende koguduse liige. Mul oli tore aeg juhtimisoskusi õppides.

Ka mu pere hakkas osalema koguduse tegevuses. Meile meeldis koguduseliikmete seltskond ja Piibli õppetükke õppides leidsin, et koguduse õpetused on kooskõlas kõigega, mida Piiblist leidsime. Meile meeldis tõesti koos jumalateenistustel käia.

Vahel läksin teiste poistega koolis riidu. Aja jooksul mõistsin, et nende arusaamatuste põhjuseks oli mu enda isekus. Mulle meeldis kool, õpetajad ja isegi teised poisid. Palusin, et Jumal võtaks mult isekuse ning tasapisi muutusin järeleandlikumaks.

Ma püüdlesin edasi eesmärgi poole õppida noortejuhiks ning avastasin, et mulle meeldib laulmine. Nüüd laulan igal võimalusel. Sõbrad õpetasid mind kitarril mängima ja see teeb laulmise veel toredamaks. Ma mõistsin, et noored laulavad alati, kui kokku tulevad. See on suurepärane!

Kui lähenes järgmise aasta vaheaja piiblikursus, paluti mind laule juhutama ja kitarril mängima. Ma näen, kuidas Jumal töötab nende laste elus, kes on just sellised nagu mina mõned aastad tagasi. Rõõm on näha ka meie piiblikursuseprogrammi edenemas. Kui ma olin esimest korda kursusel, oli seal kõigest 20 last, eelmisel aastal osales 150 last. Nüüd aitavad ka mu nooremad vennad piiblikursusel kaasa. Mul on hea meel näha, et nad kasutavad oma talente Jumala austamiseks.

Minu elu muutus täielikult vaheaja piiblikursuse tõttu, kus sain uusi kristlastest sõpru. Kuid mis veelgi olulisem, ma kohtasin seal Jeesust ja võtsin Ta oma isiklikuks Pääst-

jaks. Ma mõistsin, et ei suuda midagi teha ilma Jumala abita. Ma tean, et kui Jumal elab minus, suudan teha kõik, mida Tema soovib. Ta on öelnud, et ei jäta mind iial ning ma palvetan sellepärast, et ma sõltuksin alati kõiges Temast. Ma tunnen, et mul on eesõigus muuta maailma.

Tänu teie hingamispäevakooli misjoniannetustele on kogudustel Jaapanis ja üle kogu maailma võimalik korraldada selliseid programme nagu vaheaja piiblikursus, kus saavad minutaolised lapsed teada, et Jumal armastab neid. Aitäh teile!

Misjoniteated

- Jaapani pealinn Tokio on rohkem kui 35 miljoni elanikuga maailma kõige suurema rahvastikuga suurlinnaala.
- Jaapanlased ei ole sügavalt religioossed ning ainult umbes 4 protsenti Jaapani elanikest on kristlased. Kõige tavalisemad Jaapani religioonid on sintoism ja budism, kuid kõige laiemalt levinud eetilise standard on raske töö kogukonna paremaks muutmiseks. Jaapanis on ainult üks adventist iga 8 460 elaniku kohta. Palvetage, et Jumal avaks inimeste südamed Jeesust järgima.

13. detsember 2008
Lõuna-Korea

Cho, Hyun Jung

Ususammud

Cho, Hyun Jung

Tee minu unistuse täitumisele tundus sama võimatuna kui Punase mere vee lahknemine, kuid Jumal tegi mulle tee.

[Paluge see mina-vormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Minu nimi on Hyun Jung. Ma olen meditsiinitudeng Lõuna-Koreas. Koreas võib ülikoolis õppimine olla suur usuproov, selline, milleks mina ei olnud valmis. Olin lõpetanud adventkeskkooli, kus ei olnud hingamispäevaprobleeme. Seepärast olid riiklikus ülikoolis õppima asudes minu ees hoopis uued väljakutsed.

Riiklikes ülikoolides on nii loengud kui eksamid esmaspäevast laupäevani. Kui jätsin hingamispäevase loengu vahele, ei jäänud mul ainult oluline materjal puudu, vaid võeti maha ka punkte. Ja kui ma ei läinud tähtsale hingamispäeval toimuvaleksamile, pidin kogu kursuseaasta uuesti läbi tegema, mitte ainult selles aines, milles oli eksamitegemata.

See raske olukord pani mu usu tõeliselt proovile. Kuidas ma saan pidada hingamispäeva ja õppida samal ajal arstiks, mida minu arvates Jumal minult ootas? Vanemad toetasid mu soovi õppida meditsiini ja julgustasid mind uskuma, et Jumal leiab väljapääsu. Kuid vahel tundsin, et Jumal pani mind võimatusse olukorda ja ma ei näinud, kuidas Ta mind aitas. Siiski hakkasin õppides ja palvetades märkama, et Jumal *tegi* minu jaoks teed. Vähehaaval muutus mu usk tugevamaks.

Adventkeskkoolis oli meil iga päev osadus teiste adventkristlastega. Äkitselt olin olukorras, kus ei olnud kaasusklikke. Ma sain teada, et kogu Lõuna-Korea meditsiini-koolides õpib meditsiini ainult 15 adventisti. Me võtsime üksteisega ühendust ja hakkasime kord kuus kohtuma, et edendada sõprust ja kinnitada üksteist.

Hakkasime koos tegema vabatahtliku tööd. Oleme aidanud arste sõeluuringutes ja pidanud tervisliku eluviisi loenguid. Koolivaheaegadel oleme käinud meditsiinilistel misjonireisidel Filipiinidel, Mongoolias ja Bangladeshis. Need reisid andsid aega usu kinnitamiseks ja probleemi-

dest rääkimiseks. Teadmine, et me pole oma võitluses üksinda, annab jõudu pidada hingamispäeva ja lõpetada õpingud. Ma tean, et see osadus on mu usku kinnitanud.

Me mõistame, mis on kaalul, kui jätame hingamispäeval eksami tegemata, seepärast kuulame teiste probleeme avatud südamega. Me palvetama üksteise eest iga päev, sest me kõik teame kedagi, kes on just hingamispäevaprobleemide tõttu loobunud unistusest saada arstiks.

Mõned professorid mõistavad meie usu olulisust ja on teinud isiklikke ümberkorraldusi, et õpilased saaksid teha eksami pärast hingamispäeva. Kuid see ei ole tavaline meie riigis, kus hariduses on karm konkurents.

Teiste kogemuste kuulmine aitab mul teha õigeid otsuseid haridustee lõpetamiseks. Ma kirjutasin kooli ja ametiasutustele, selgitades oma usku ja probleeme, mis tekivad, kui pean valima hariduse ja usu vahel.

Esimesed vastused riigiametnikelt olid põhimõtteliselt arvamused, et olen segi. Kuid ma kirjutasin kirju edasi ja keeldusin hingamispäeval eksameid tegemast. Palusin oma professoritel mind aidata. Alguses nad keeldusid ja soovitasid mul midagi muud õppida. Ma jäin endale kindlaks, nii hingamispäevapidamises kui otsuses saada arstiks. Lõpuks oli üks professor nõus minuga eksami teisel päeval tegema. Aegamööda nõustusid ka teised professorid laskma mul eksameid muul päeval teha. Hiljem sain teada, et professorid olid arutanud koos minu olukorda ja otsustanud, et ma võtan oma usku tõsiselt.

Siis sain veelgi häid uudiseid. Sain teada, et riigiametnik oli minu kooli juhtkonnale kirjutanud ja palunud neil minu usku aktsepteerida. Järjekindlus tasus end ära! Ma oli väga rõõmus. Sellest ajast peale olen saanud jätkata oma õpinguid ja teha eksameid nii, et mind ei karistata mu usu pärast.

Ma tunnen, et Jumal palus mul usus meditsiinikooli astuda ja järgida teed, mille Tema minu ette paneb. Sarnaselt iisraellastele pidin astuma Punasesse merre, teadmata, mis täpselt juhtub, kuid teades, et Jumal avab mingil moel võimaluse edasi liikumiseks. Kui astusin need esimesed arglikud sammud, avas Jumal tõepoolest minu ees tee.

Elu Lõuna-Koreas

- Lõuna-Korea asub mägisel poolsaarel Hiinast idas. Elanikud räägivad korea keelt. Riigis on kõigist Põhja-Aasia riikidest suurem kristlaste osakaal. Kuid ikkagi on Lõuna-Koreas budiste rohkem kui kristlasi.

- Kuigi Lõuna-Koreas on peaaegu 200 000 seitsmenda päeva adventkristlast (üks iga 255 elaniku kohta), ei tea miljonid korealased, kes on Jeesus. Adventistid kohtavad hingamispäevaprobleeme paljudel elualadel, kuid eriti hariduses ja kohustuslikus sõjaväeteenistuses.

- Adventkogudusel on Lõuna-Koreas üks riigi suuri- ja ülikoole, kümneid alg- ja keskkooli ning tunnustatud inglise keele kool, mis on tutvustanud Jeesust tuhandetele õppuritele.

20. detsember 2008
Lõuna-Korea

Shin Dongsoo ja Kim Kyungok

Kodune koht

Ajakirjale Mission jutustanud Shin Dongsoo ja Kim Kyungok

On õhtusöögiaeg Shini ja Kimi kodus Lõuna-Koreas. Umbes 30 last kogunevad laua ümber. 5- kuni 20-aastased lapsed teevad ruumi mõnele vanemale inimesele, kes ka õhtust sööma tulevad. Nad kummardavad pea, kui Shin palub Jumala õnnistust lihtsale toidule. Kaks laua ääres istuvat last on abielupaari bioloogilised lapsed, seitse on lapsendatud. Ülejäänud lapsed on ümbruskonnast ning tulevad nende koju sööma ja abielupaari kodustes toimetustes aitama.

Pärast õhtusööki vaatab isa Shin üle koolitööd ja aitab mõnel lapsel järgmise päeva kontrolltööks valmistuda. Ema

Kim kuulab pealt, samal ajal kui vanemad lapsed harjutavad noorematega võõrkeeli. Lasterühmad pesevad kordamööda nõusid ja koristavad kööki, nende tööd saadab naer.

Kella 8 ajal lähevad naabrilapsed oma kodudesse, mis tihti peale on täis vaesust ja ebakindlust. Nende laste jaoks on Kimi ja Shini kodu turvaline sadam ja ainus kindlus, mida nad teavad.

Kim ja Shin ei olnud kavandanud sellist teenistustööd probleemses ümbruskonnas. Shin kasvas üles väikeses Lõuna-Korea külas adventkirikus käies. Teismelisena sai temast laste hingamispäevakooliõpetaja ja hiljem noorteuht. Kui Shin kohtas Kimi, tutvustas ta neiule adventkogudust. Neiu ristiti enne abiellumist ja ta leidis kiiresti oma koha lastetöös.

Abielupaar ja nende kaks tüdarta kolisid Lõuna-Korea lõunaossa ja leidsid adventkoguduse, kus ei olnud pastorit ja kus ei tehtud lastetööd. Paar pakkus, et hakkavad lastega tegelema. Peagi tulid ümbruskonna lapsed hingamispäevakooli ja grupp kasvas kiiresti.

Kim ja Shin mõistsid, et paljudel hingamispäevakooli tulnud lastel olid kõhud tühjad. Paar palus koguduselt abi laste söötmiseks, kuid uus pastor teatas kahetsusega, et kogudusel ei ole raha. Seepärast kolisid Shin ja Kim hingamispäevakooli oma kõrvalkorterisse, et nad saaksid lastele enne õpetamist süüa anda.

Lapsed rääkisid oma sõpradele ja hingamispäevakooli grupp kasvas, kuni väike korter oli lapsi täis. Naabrid kaeba-

sid valju laulmise üle hingamispäevahommikuti. Paar pidi leidma teise lahenduse.

Nad avastasid, et kiriku lähedal müüakse üht vana hoonet, millest saaks ehitada noortekeskuse. Kuid plaanid nurjusid, kui kogudusejuhid arvasid, et noorteprogramm ei ole elujõuline pikaajaline projekt. Niisiis müüs Shin oma elektroonika remonditöökoja maha ja ostis hoone noortekeskuse jaoks. Laste õpingute jaoks säästetud rahaga ehitasid nad selle ümber. Lõpuks ometi oli neil ruum noortetöö jaoks, mis Jumal oli neile andnud.

Hingamispäeval viivad Shin ja Kim ning mõned nende üheksast lapsest läbi noorteteenistuse umbes 60 noorele. Nad õpetavad noortele, mida Jumal suudab nende elus teha ja kuidas nad saavad teisi teenida.

Nad panevad iga noore ühe vanema inimesega paari, tavaliselt sellisega, kelle oma nooremad pereliikmed ei ela lähedal. Neist vanematest inimestest saavad noorte adopteeritud vanavanemad. Lapsed külastavad pärast kirikut oma „vanavanemaid“ ning puhkepäevadel viivad neile toidukorvi ja kingitused, mille on ise teinud.

Paljusid noori on haaranud sama misjonivaim mis on Shinil ja Kimil. Mõned sõidavad Lõuna-Koreas ringi ja peavad evangeelseid koosolekuid või külastavad kogudusi, kus ei tehta aktiivset noortetööd. Seni on grupp korraldanud 20 evangeelset seeriat.

Shin ja Kim on uhked oma laste üle – noorte üle, keda nad kodus ja kirikus teenivad. Praeguseks on rohkem kui 100 noort ristitud.

Kui noortekeskus kasvas, müüs abielupaar oma korteri ja ostis suurema maja, et oleks ruumi laiendada ümbruskonna lastele toidu jagamise programmi. Nad on investeerinud kogu oma raha noortesse, keda nad teenivad ja nad on kogenud palvevastustena imesid. Nüüd toetab ka liit seda tööd märgatavalt. „Kui meil toit otsa lõppema hakkab,“ ütleb Kim, „siis me palvetame. Me teame, et Jumal vastab kotitäie riisi või aedviljadega. Jumal ei ole meid kunagi nälga jätnud.“

Shinile ja Kimile meeldib töö, mida nad teevad, sest nad võtavad tõsiselt Kristuse sõnu: „Laske lapsed minu juurde tulla, ärge keelake neid, sest selliste pärast on Jumala riik!“ (Mark. 10:14).

Teie misjoniannetused teevad võimalikuks spetsiaalse töö nii noorte kui vanadega üle kogu maailma.

Misjoniteated

- Lõuna-Koreas on kristlaste osakaal suurem kui üheski teises Põhja-Aasia riigis. Sellest hoolimata on riigis budiste rohkem kui kristlasi.

- Lõuna-Koreas elab peaaegu 200 000 adventisti. See teeb ühe adventisti iga 255 elaniku kohta. Kuid miljonid korealased ei tea veel, kes on Jeesus.

- Adventkogudusel on Lõuna-Koreas üks riigi suurimatest ülikoolidest, Sahmyooki Ülikool, kümneid alg- ja keskkooli ning tunnustatud inglise keele kool, mis on tutvustanud Jeesust tuhandetele õppuritele.

27. detsember 2008

Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva programm

Suur ülesanne

Osatäitjad: neli kõnelejat – jutustaja ja kolm reporterit.
[Märkus: kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et ei pea kõike lugema. Harjutage mõned korrad, et osatäitjad tunneksid end vabalt, lisamaks vajadusel häälevarjundeid.]

Vahendid: suur Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjoni kaart (skannige kaart ajakirja kaanelt või laadige alla adventmisjoni veebilehelt ja laske projektoriga seinale või joonistage kaart suurele paberile)

Jutustaja: Täna on kolmeteistkümnes hingamispäev; päev, mil kogume erilise annetuse, et toetada maailmakoguduse konkreetset piirkonda. Sellel kvartalil oleme keskendunud Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonile ning eriti Mongooliale, Jaapanile ja Taiwanile. Kolm erilist projekti aitavad kaasa koguduse kasvule kogu divisjonis.

Neist projektidest kuuldes on lihtne mõelda hoonetele ja plaanidele, kuid iga projekti taga on konkreetsed vajadused ja südamed, mis igatsevad kuulda sõnumit lootusest, mille oleme leidnud Jeesuses. Alustame looga Mongooliast, mis peaks meil aitama keskenduda olulisele projektile, mida selles noore kogudusega riigis kavandatakse.

Esimene kõneleja: Khong on 22-aastane tudeng Mongoolia ülikoolis. Ta on vanim viiest lapsest Põhja-Mongoolia vaeses perekonnas. Neiu ristiti 15-aastaselt ja ta on oma pere ainus adventist. Vanemad peksid Khongi sageli, kui ta kirikus käis, kuid Khong jäi usus kindlaks. Pärast keskkooli töötas ta kaks aastat vabatahtliku misjonärina teises Mongoolia osas.

Jumalat teenides palvetas Khong kahe asja pärast: et Jumal päästaks tema perekonna ja et Jumal avaks talle võimaluse õpinguid jätkata. Ühel päeval sai Khong teada, et tema kaks nooremat õde hakkasid kirikus käima. Pärast kaheaastast misjoniteenistust pakkus Mongoolia kogudus, et maksab tema õppemaksu, et ta saaks edasi õppida. Ta pidi küll töötama, et elatist teenida, kuid ta teadis, et Jumal hoolitseb tema eest.

Kuid peagi mõistis Khong, et ta ei leia Mongoolia pealinnas sellist eluaset, mida ta võiks endale lubada. Niisiis jäi ta ükskõik millise pere juurde, kes tal oma kodus ööbida lubas. Ta jäi päevaks või paariks ühte koju ja võib-olla nädalaks teise. Ta tegi massaaži ja hoidis lapsi, et toidu eest maksta. Niimoodi oli raske elada, kuid Khong ei muutu-

nud araks. Ta teadis, et Jumal hoolitseb tema eest.

Siis leidis Khong ühe keldrikorrusel asuva toa, mida jagas 10 inimesega. See pole ideaalne, kuid Khong on rõõmus, et tal on kindel elukoht, nii et ta saab toidu ostmiseks tööd teha.

Kujutlege oma tütart elamas nii, nagu elab Khong, kandes raamatuid ja riideid igal pool kaasas, teadmata, kus ta ööbib või kas tal on süüa. Khong on tänulik, et tal on Jumal, sest ta ei soovi elada sellist elu ilma lootuseta, mis on Jeesuses.

Jutustaja: Umbes 250 noort Mongoolia adventisti – viiendik riigi adventiste – õpib Mongoolia pealinna Ulaanbaatari kolledžites ja ülikoolides. Paljud neist noortest on pärit vaestest peredest, kes elavad maapiirkondades. Neil on vähe raha ja nad ei jõua elada ühiselamutes, mis pole parim koht noorte kristlaste jaoks. Nii on nad sageli sunnitud elama sugulaste või perekonnatuttavate juures, liikudes ühest majast teise. Mõned peatuvad isegi kohalikes kirikutes, kui neil ole muud kohta.

Nende õppurite abistamiseks rajab Mongoolia Misjon adventtudengitele ühiselamu. Siin leiavad nad õppimise ajaks turvalise kodu. Lisaks peavarjule ja toidule saavad nad vaimulikku juhatast, juhtimiskoolitust ja misjonikogemusi, mis kinnitavad nende usku ja valmistavad neid ette saama Mongoolia koguduse juhtideks. Siit võidavad kõik – tudengitel on koht, mida nimetada koduks ja kogudus koolitab juhte tulevikuks.

Osa tänasest kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusest aitab selle ühiselamu valmis teha.

Teine kõneleja: Jaapan on peamiselt ilmalik riik. Põlvkondade kaupa on jaapanlased kummardanud templites ja kodudes esivanemaid. Kuid tänapäeva materialistlikus kultuuris on inimesed suures osas usust loobunud. Adventkogudus on Jaapanis üle 100 aasta töötanud. Algusaastatel oli suhteliselt kerge inimesi pöördumisele tuua. Kuid praegu ei asenda madal iive Jaapanis isegi mitte praegust elanikkonda ning kõigest 300 ristimisega aastas – millest enamik tulevad riigi adventkoolidest – püüab kogudus oma liikmeskonda säilitada. Ainult Jaapanis elavate etniliste vähemuste hulgas on märkimisväärsset kasvu.

Koguduse juhtkond rajab aktiivselt kogudusi vähemusruppide hulgas, mille nad on Jaapanis kindlaks teinud. Suurim etniline vähemus Jaapanis on hiinlased. Jaapanis elab ligikaudu 5 miljonit hiina keelt kõnelevat inimest, kellest paljud elavad Tokios. Praegu ei ole hiinlaste jaoks kirikut.

Jaapani Unioon on kutsunud Taiwanist hiina keelt kõneleva pastori ja teinud talle ülesandeks rajada maailma suurimasse linna Tokiosse hiinakeelne kogudus. Juba käib väike grupp hiina keelt kõnelevaid usklikke koos Tokio koguduse peakorteri kontoris. Osa tänasest kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusest aitab rajada adventkiriku hiina keelt kõnelevate inimeste jaoks, kes on tulnud Jaapanisse Hiinast ja Taiwanist.

Kolmas kõneleja: Kujutlege miljonitesse ulatuvat vaatajaskonda. See on adventteleviisiooni Hope Channel mandariinkeelsete saadete potentsiaalne vaatajaskond. Mandariini keel on maailmas kõige enam räägitav keel; ligi miljard inimest saavad sellest aru ja räägivad seda. Väidetavalt elab rohkem kui 500 miljonit hiina keelt kõnelevat inimest maailma suurlinnade aladel. Ainuüksi Hiinas jätavad miljonid maaelu ja kolivad linna otsima paremat elu või osakesest heaolust, mis kuuldavasti nende riiki on jõudnud. Need inimesed jätavad paremat elu otsides perekondlikud sidemed ja religioossed traditsioonid. Kahjuks ei leia paljud neist seda heaolu, mida otsivad ja need kes leiavad, mõistavad lõpuks, et materiaalne rikkus ei anna rõõmu ega rahu.

Nende inimesteni jõudmiseks on Hiina Uniooni misjoniosakond käivitanud televiisioonitöö Taiwanist, mille eesmärk on jõuda lootuse kuulutusega miljonite üle maailma linnades elavate hiinlasteni. See toimub koos peakonverentsi televiisiooniprogrammiga Hope Channel ning võimaldab Kristuse-keskseid telesaateid 24 tundi ööpäevas, seitse päeva nädalas lühilaine, satelliidi ja interneti kaudu.

Hiina keelte kõnelevad adventistid tõlgivad nii olemasolevaid Hope Channel'i saateid kui ka toodavad spetsiaalselt sellele demograafilisele grupile suunatud saateid. Interneti loominguline kasutamine laiendab saadete ulatust, et nende evangeelne efektiivsus oleks maksimaalne.

Hiina kogukond on juba kaasatud selle märkimisväärse ettevõtmise jaoks raha kogumisse.

Jutustaja: Kuulsite Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjoni väljakutsest – kolmest projektist, mis teenivad erinevatel aladel selles kauges maailmaosas. Ärge mõelge pelgalt evangeeliumitööle, mis on tohutusuur, vaid ka üksikisikutele, kelle elu muudab kohtumine Kristusega nende projektide abil, mida täna toetame. Otsustage palvemeelselt, mida saaksite teha, et aidata muuta ühe inimese või ka tuhandete inimeste elu ühes neist riikidest.

/Annetus/

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on keskmes Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon. Erilisteks projektideks on kaks keskkooli ja kolledž Filipiinidel.

2009. aasta teisel kvartalil on fookuses Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjon.